

γὸς Νίκολ μεθ' ἐνὸς Γάλλου γνωστοτάτου διὰ τὸ βίφοκινδυνόν του, εἶχον ἐγκαθιδρυθῆ ἐν τῷ ἐναερίῳ ἐκείνῳ ὀχήματι καὶ οἱ τρεῖς δὲ ἐπανῆλθον σώῳι καὶ ἀβλαβεῖς ἐκ τοῦ εἰς τὰς οὐράνιαις ἐκτάσεις ταξιδίου των Ἄλλ' οἱ μὲν δύο Ἀμερικανοὶ ἦσαν παρόντες ἐκεῖ, πρόθυμοι πάντοτε νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τοὺς κινδύνους νέων ἐπιχειρημάτων, ὁ Γάλλος ὅμως Μιχαήλ Ἀρδὰν ἔλειπεν. Ἐπανῆλθεν εἰς Εὐρώπην, ἀπέκτησεν ὡς φαίνεται μεγάλην περιουσίαν — ὅπερ εἰς πολλοὺς ἐφάνη παρδοξόν, — καὶ νῦν ἐξῆ βίον ἡσυχον καὶ γαλήνιον, καλλιεργῶν τὰ λάχανά του, τὰ ὅποια ἔτρωγε καὶ ἐχώνευε μάλιστα, κατὰ τὴν ἀξιόπιστον μαρτυρίαν ἀμερικανῶν δημοσιογράφων.

Μετὰ τὸ κεραυνοβόλον ἐκεῖνο ἐγγείρημα, ὁ Βαρδικὰν καὶ ὁ λοχαγὸς Νίκολ, βιοῦντες ἐν σχετικῇ ἡρεμίᾳ ἐπανεπαύοντο εἰς τὰς δάφνας των, πάντοτε ὅμως ἀνυπόμονοι νὰ ἐπιχειρήσωσι μεγάλας πράξεις, καὶ ὄνειροπολοῦντες μεγαλεπίβολα σχέδια. Χρημάτων δὲν ἐστεροῦντο, διότι ἐκ τῶν πέντε καὶ ἡμίσεος δισεκατομμυρίων δολλαρίων ὅσα τοὺς εἶχε προσκομίσει ἡ ἐν τῷ Παλαιῷ καὶ Νέῳ κόσμῳ γενομένη δημοσία ἐγγραφή ὑπὲρ τῆς ἐπιχειρήσεως των ἐκείνης, ἔμεινε περίσσευμα διακοσίων χιλιάδων δολλαρίων περιου. Πλὴν δὲ τούτου, ἐκθέσαντες εἰς διαφόρους πόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τὴν μέχρι τῆς σελήνης ἐξακοντισθεῖσαν ὁδὸν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐνεκλείοντο καὶ οἱ ἐναέριοι ταξιδιώται, ὡς ἀξιόπεριεργὰ τέρατα ἐν κλωθῇ, εἶχον εἰσπράξει ἀρκετὸν ποσὸν καὶ δρέψῃ τιμὰς, ἱκανοποιούσας καὶ τὰς μάλιστα ἀπληστούς φιλοδοξίας.

Ὅθεν ὁ ἱμπεῦ Βαρδικὰν καὶ ὁ λοχαγὸς Νίκολ ἠδύναντο καλλίστα νὰ ζήσωσιν ἡσυχοί, ἂν μὴ κατεβίβρωσκεν αὐτοὺς ἡ ἀνία. Ἀναμειβόλως δὲ προέβησαν εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν ἀρκτικῶν χωρῶν, ὅπως ἀποσείσωσι τὴν κατέχουσιν αὐτοὺς νάρκην.

Μὴ λησμονῶμεν ὅμως ὅτι τὴν ἀγορὰν ταύτην, γενομένην ἀντὶ ὀκτακοσίων δέκα τεσσάρων χιλιάδων δολλαρίων, κατέστησε δυνατὴν ἡ προσφορά τῆς μιστρὸς Εὐαγγελίας Σκόρβιτ, συμπληρωσάσης ἐξ ἰδίων τὸ ἐλλεῖπον ποσὸν ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου. Εἰς τὴν γενναϊκὸν ταύτην γυναῖκα ὠφείλετο ἡ ἥττα τῆς Εὐρώπης ὑπὸ τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ δ' αἴτιον τῆς γενναϊοδωρίας ταύτης;

Μεγίστη ἦτο ἀναμειβόλως ἡ δόξα τοῦ προέδρου Βαρδικὰν καὶ τοῦ λοχαγοῦ Νίκολ μετὰ τὴν ἐπ' ἀνόδον των, ἀλλὰ καὶ τρίτος τις ἐμερίζετο ταύτην καὶ πολὺ δικαίως. Ἦτο δ' οὗτος, ὡς εὐκόλως μαντεύετε, ὁ I. T. Μάστων, ὁ δραστήριος γραμματεὺς τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου. Διότι εἰς τὴν δεξιότητά τοῦ ἀγγιχουστάτου τούτου λογιστοῦ ὠφείλοντο οἱ μαθημα-

τικοὶ τύποι δι' ὧν κατέστη δυνατὴ ἡ ἐπιτυχία τῆς μνημονευθείσης μεγαλεπιβόλου ἐπιχειρήσεως. Καὶ μὲν δὲν εἶχε συνοδύσῃ τοὺς συναδέλφους του εἰς τὸ πέραν τῆς γῆς ταξιδίδιον ἐκεῖνο, τοῦτο ὅμως δὲν προῆλθεν ἐκ φόβου, μὰ τὰ ὀρούζια! Ἄλλ' ὁ ἀξίος οὗτος πυροβολητής, ἀνάπηρος ὢν, ἐστερημένος τοῦ δεξιοῦ βραχίονος, ἔφερε καὶ πρόσθετον κρανίου ἐκ γουταπέρκας, διότι τὸ ἰδικόν του εἶχε γείνη ἐν τινὶ μάχῃ ἀνάρπαστον ὑπὸ σφαίρας. Κατενόει δ' ἄριστα ὅτι ἡ πρὸς τοὺς Σεληνίτας ἐμφάνισις του θὰ παρεῖχεν εἰς αὐτοὺς οἰκτρὰν ἰδέαν περὶ τῶν κατοίκων τῆς Γῆς, τῆς ὁποίας ταπεινὸς δορυφόρος εἶναι ἡ Σελήνη.

(Jules Verne)

Ἐπὶ συνέχεια

Ο ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ἑταιρίας τῶν Λογίων κατὰ τὸ ἔτος 1864 ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ζωηροτάτων. Ἐν αὐτῇ εὐρίσκοντο ἀναμειγμένοι οἱ ἐπιφανεῖς συγγραφεῖς οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν μεγάλην σχολὴν τοῦ 1830 μετὰ νέων οἵτινες ἐμελλον βραδύτερον ν' ἀποκτινήσωσιν ἐπιστημότητα. Διὰ ν' ἀναφέρω μόνον τοὺς θεμελιώτας συνηθοῦντο αὐτοὶ κατὰ πᾶσαν Δευτέραν ὁ Σαιντίν, ὁ συγγραφεὺς τῆς Picciola, ὁ Μερύ, ὁ Λέων Γοζλάν, ὁ Ἀμεδαῖος Ἀσάρ καὶ ὁ ἀγαθὸς Πονσὼν δὲ Τερράιλ. Μετὰ τὸ πέραν τῶν ἐβδομαδιαίων συνεδριάσεων ἀπέμεινον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συνομιλοῦντες καὶ τότε καθεὶς ἄφινεν ἐλευθέραν διέξοδον εἰς τὴν στωμυλίαν του καὶ τὰς ἐπιτυχεῖς εὐφυολογίας του.

Εἰς τὰς συνδιαλέξεις ταύτας διέπρεπεν ἰδίως ὁ Μερύ, ὁ ἀπαράμιλλος ὁμιλητής. Ὅστις ἐγνώρισε τὸν Μερύ μόνον ἐκ τῶν ἔργων του δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν γοργότητα, τὴν ἐπίχαριν οἰκειότητα, τὴν μετὰ καλοκαγαθίας ἀναμειγμένην εὐρυὰ κακεντρέχειαν τῶν λόγων του. Εἴτε ὁσάκις ὑπεστήριζε φαιδρὰν τινα παραδοξολογίαν ἐξ ἐκείνων εἰς ἃς ἐνηשמένιζεν, εἴτε ὁσάκις διηγείτο ἀνέκδοτόν τι ἀστεῖον, τὸ θέλγητρον τῆς ὁμιλίας του ἦτο ἀκατανίκητον.

Διὰ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς εὐχαρίστως παρέμενον διὰ ν' ἀκροῶνται τὸν εὐχάριστον ὁμιλητὴν ἐσχηματίζετο κύκλος περὶ αὐτοῦ καὶ ἡ ὥρα παρήρχετο χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωσιν.

Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔπρεπε κανεὶς νὰ μὴ τὸν διακόψῃ, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφίνωσιν ἐλεύθερον εἰς τὴν φαντασίαν του. Ἡ ἐλαχίστη ἀντίρρησης, ὁ ἐλάχιστος λόγος ἤρκει νὰ τὸν σταματήσῃ. Ἐλάμβανε τότε τὸν πῖλόν του καὶ ἀπῆρχετο ἐν σιγῇ.

Ὁ φίλος τοῦ ἀλήτου βίου Ἐρρίκος Μυρζὲ ἐγίνω-

Ἐν ταῖς τελευταίαις παραγράφαις τοῦ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον δημοσιευθέντος μέρους τοῦ μυθιστορήματος παρεῖσθαι τυπογραφικὰ τινὰ ἀμαρτήματα, ἐξ ὧν σημειοῦμεν ἐνταῦθα τ' ἀλλοιοῦντα τὴν ἔννοιαν:

Σελ. 186 στ. β' στίχ. 4 ἀνάγνωθι: δρυφάκτων εἶχον.— στίχ. 29 Εὐαγγελία.— στίχ. 40 Ἐννοεῖται.— στίχ. 44 οὔτε νὰ μεταβιβάξωσιν.

Σελ. 187 στ. α' στίχ. 17 νὰ παραπονεθῶσιν, ὅτι ἡπατήθησαν. στίχ. 20 Γῆμουρ.

Στ. ε' στίχ. 15 καὶ 16 ἐσήμανε διατόρως, ἀγγέλλων εἰς τοὺς ἐκτὸς εὐρισκομένους.

σκε καλῶς τὴν ἰδιοτροπίαν ταύτην τοῦ χαρακτήρος καὶ τῶν ἐξέων τοῦ Μερύ, ὅσakis δὲ τὸν ἐβλεπε περιστοιχιζόμενον ὑπὸ προσεκτικῶν ἀκρατῶν ἔλεγεν αὐτοῖς κρυφίως: «Νὰ ἰδῇτε! τῶρα θὰ τοῦ βρέξω τὸ πυροτέχνημά του.» Καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς πρώτης εὐκαιρίας ἐρριπτεν εἰς τὸ μέσον τῆς διηγήσεως ἀστειάν τινα ἄνοησίαν. Τότε ὁ Μερὺ παρευθὺς εἰσιώπα.

Ἰδίως τὴν συνδιάλεξιν του καθίστα θελκτικὴν ἡ ἀπλότης του καὶ ἡ φαινομενικὴ αὐτοῦ ἀφέλεια. Ἐποσχέδιαζεν ἥτο οἷονεῖ πηγὴ διαυγῆς ἀναπνεύσας στιγμαῖας καὶ ἀκόπως. Ποθῶ νὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα ἓνα ἐκ τῶν μύθων οὓς ἀπηγγέλλεν οὓς ἐφεύρισκεν ἐν τῷ ἅμα πρὸς ὑποστήριξιν, ἵσως θέλων νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀκρατῶν του. Ἀλλὰ πῶς νὰ συλλάβω πετώσαν μίαν τῶν ἀστάτων αὐτῶν ὥραιων ψυχῶν; πῶς νὰ τὴν προσηλώσω χωρὶς νὰ βλάψω τὴν ἀδράν της κατασκευήν, τὰ λαμπρά της χρώματα, τὴν χορῶδη ποικιλόχρουν τῶν πτερύγων της. Καὶ πῶς νὰ ἀναπαράσχω τὸν τόνον τοῦ διηγουμένου, τὴν ἐκφρασὴν τοῦ προσώπου του, τὴν λεπτὴν ὑπολανθάνουσαν πρῆβειν, δι' ἧς ὑπεδοθηεῖτο ἡ ἔννοια τῆς λέξεως καὶ ἡ γλαφυρότης τῆς ἰδέας;

Οὐχ ἥττον ἐπικαλούμενος ὅσον τὸ δυνατόν πιστότερον τὰς ἀναμνήσεις μου θὰ προσπαθῶ νὰ ἐπαναλάβω ἓνα τῶν τερπνῶν αὐτοῦ μύθων, τοὺς ὁποίους ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ Μερύ. Ἄν ὑπὸ τὴν γραρίδα μας ἀπολέσῃ μέγα μέρος τοῦ θελητήρου του, ἀποδοτέον εἰς τὴν ἀνικανότητα τοῦ στενογράφου.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐπιγράφεται ὁ Πατροκτόνος.

Ὁ Μερὺ ἐπρόκειτο νὰ γευματίῃ εἰς οἶκόν τινα διακεκριμένον τοῦ πρᾶστέιου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ὡς γνωστὸν ἦτο περιζήτητος καὶ αἱ ἀριστοκρατικώταται τῶν αἰθουσῶν ἦσαν προσῆται δι' αὐτόν. Ἐφθασεν ἐπακριδῶς κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν ὅπως καὶ οἱ πλείστοι τῶν προσκεκλημένων. Εἰς ὅμως ἐξ αὐτῶν καθυστέρει. Παρῆλθεν ἐν τέταρτον, ἡμίσεια ὥρα καὶ ὁ καθυστερῶν δὲν ἐφάνετο.

Εἶνε πάντοτε ἀρροσύνη τὸ ν' ἀφίνη τις τοὺς ἄλλους νὰ τὸν περιμένωσι διὰ τὸ γεῦμα, διότι οἱ ἀνυπόμονοι καὶ οἱ πεινώντες οὐδέποτε συνομιλοῦσι περὶ τῶν ἀγαθῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀπόντος. Ἦσαν πάντες συνηθροισμένοι εἰς τὴν αἶθουσαν παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἡ συνδιάλεξις ἔβαινε χαλαρῶς, τινὲς δὲ τῶν παρευστών ἤρχιζον ἤδη νὰ καταστέλλωσιν ἐλαφρὰ χασμήματα, τὰ χασμήματα τῆς πείνης. Ἄλλοι τινὲς κατὰ τὴν συνήθειαν, ἤρχιζον ἤδη νὰ κατατρύγωσι διὰ τῶν λόγων τὸν ἀναμενόμενον δαιτυμόνα ἕως ὅτου νὰ φάγωσιν ἄλλοι τι καλλίτερον. Μεταξὺ τούτων ὁ κόμης Χ. ὁ οἰκοδεσπότης ἐφάνετο ὁ μᾶλλον ἐξηρησιμένος καὶ ἐξηλόντιζεν ἤδη ἐπίθετα πολὺ δυσάρεστα κατὰ τοῦ καθυστεροῦντος. Ἀλλ' ὁ καθυστερῶν ἦτο ἐπίσημον ὑποκείμενον, τὰ μάλιστα ἰσχυρὸν, πρὸς ὃν ἐνδεχόμενον ἦτο ν' ἀνακινωθῶσιν ἐκ φήμης θᾶττον ἢ βράδιον αἱ πολὺ ζωηραὶ ἐνεῖναι ἐκπράσεις. Διὸ ἡ κόμης ἐφάνετο λίαν δυσχεραίνουσα ἡγνῶναι πῶς νὰ ἐπιβάλλῃ σιγὴν εἰς τὸν σύζυγον της καὶ πῶς νὰ κάμῃ τοὺς παρ' αὐτῇ φιλοξενούμενους νὰ ἔχωσιν ὑπομονήν. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ της ἐστράφη πρὸς τὸν Μερὺ καὶ ἀπηύθυνεν αὐτῷ βλέμμα σημαίνον: «Ἐλθετε εἰς βοήθειάν μου!»

Ὁ Μερὺ ἐνόησεν, ἐγερθεὶς δὲ καὶ στηρίζας τὰ νῶτα

ἐπὶ τῆς ἐστίας εἶπε πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἀφέλειας.

— Ἐχετε πολὺ δίκαιον, φίλτατε κόμη, νὰ ἀπεχθάνεσθε τοὺς μὴ ἀκριβεῖς εἰς τὴν ὑπόσχεσιν των, συμμερίζομαι δὲ καθ' ὅλοκληρίαν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀπ᾿ ἐχθραὶν σας καὶ θὰ σᾶς παράσχω τῶρα τὴν ἀπόδειξιν.

«Πρὸ τινος καιροῦ βκρυνθεὶς τὴν μόνωσιν ἐν ἡ ἔζων ἡθάνονην τὴν ἀνάγκην νὰ ἀποκτήσω ἓνα φίλον ἐπιστήθιον. Ἀνήγγειλα τὴν πρῆβειν μου εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωρίμων μου· αὐτοὶ δὲ εἶπον καθ' ἑαυτούς: «Ὁ Μερὺ εἶνε καλὸς ἄνθρωπος, δίδει κᾷποτε εἰς τοὺς φίλους του δωρεὰν εἰσιτήρια διὰ τὸ θέατρον καὶ προσφέρει ἐξαίρετα σιγᾶρα· διὸ παρυσιάσθησαν πολλοὶ ὑποψήφιοι.

«Μεταξὺ τῶν ἐπιζητούντων τὴν φιλίαν μου παρέτηρσα ἰδίως δύο, οἵτινες ἐφάνιντο καλλίτεροι ἐκ τῆς ὁμάδος τῶν γνωρίμων μου, ἓνα μελαγχρινὸν καὶ ἓνα ξανθόν. Τοὺς προσεκάλεσα νὰ εὐρεθῶσιν ὁμοῦ εἰς τὴν κατοικίαν μου μίαν ἡμέραν καὶ ἀφ' οὗ τοὺς παρεκάλεσα νὰ καθίσουν εἰς τὰς ἀναπαυτικωτέρας ἐδρας μου καὶ τοὺς προσέφερα τὰ καλλίτερα σιγᾶρα μου, εἶπα πρὸς αὐτούς.

«— Κύριοι ἡ φιλία εἶνε ἱερὰν πρᾶγμα καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐξασθενίζωμεν διασκορπίζοντες αὐτήν. Ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσω ἓνα φίλον ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω δύο καὶ πρέπει νὰ ἐκλέξω μετὰ σᾶς. Ἀλλὰ πρὶν προῶ εἰς τὴν ἐκλογὴν, πρέπει νὰ σᾶς γνωρίσω κατὰ βάθος ἀμφοτέρους. Ἐκᾶτερος ὑμῶν πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν τοῦλάχιστον ἐλάττωμα, τὸ ὅποιον ἐνδέχεται νὰ κατστήσῃ ἀδύνατον τὴν μετὰξὺ ἡμῶν φιλίαν. Δὲν εἶνε κανεὶς τέλειος, τὸ γνωρίζω καὶ το ἐλάττωμα τὸ ὅποιον θὰ ὁμολογήσετε δὲν θὰ εἶνε ἴσως τοιοῦτο ὥστε νὰ ἐγείρῃ λίαν σοβαρὸν ἐμπόδιον ἀνάμεσόν μας. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ ἐξετάσετε τὴν συνείδησίν σας καὶ νὰ μοὶ εἴπητε ἐν εἰλικρινείᾳ ποῖον εἶνε τὸ πρῶτον ἐν ὑμῖν ἐλάττωμα. Ἐὰν μοῦ τὸ ὑποκρύψετε, πάντοτε ἐγὼ θὰ τὸ ἀνακαλύψω μίαν ἡμέραν καὶ τότε θὰ ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ προκύβῃ δυσχερέσκια ἀνάμεσόν μας. Φίλοι δὲ, οἱ ὅποιοι δυσχερεστοῦνται ἀναμεταξὺ των, πολὺ συχνὰ συμβαίνει νὰ καταντήσωσιν ἄσπονδοι ἐχθροί!... Ὡστε ἂς ἀποσβύσωμεν αὐτὰς τὰς μελλούσας δυσχερεσκίας καὶ ὁ ὁμιλήσετε ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ. Σεῖς κύριε μελαχρινὲ ἀρχίσετε· σᾶς ἀκούω.

«Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ προσλαλιά μου ἐκάθισα εἰς τὴν ἐν τῷ μέσῳ ἐδραν καὶ ἤναψα τὸ σιγᾶρον μου.

«Ὁ μελαχρινὸς ἐφάνη βαθέως σκεπτόμενος.

«— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριε Μερύ;... εἶπεν ἐπὶ τέλους· εἰς μάτην σκεπτομαι· δὲν εὗρισκω τὸ ἐλάχιστον ἐλάττωμα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου. Μὰ τὸν Θεὸν ἤθελα νὰ κατηγορήσω τὸν ἑαυτὸν μου διὰ κᾷτι τι ἀλλὰ δὲν εὗρισκω τίποτε.

«— Ἐλᾶτε δά! Ἄν δὲν ἔχῃ τις κανὲν ἐλάττωμα, πάντοτε ὅμως θὰ ἔχῃ καμμίαν ἑλλειψιν, καμμίαν παραξενίαν, ἡ ὅποιον ὅμως πολλὰκις εἶνε μᾶλλον ἀνυπόφορος ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα.

«— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον... ἀλλὰ δὲν εὗρισκω καμμίαν ἑλλειψιν οὔτε παραξενίαν. Σταθῆτε ὅμως· ἀφ' οὗ πρέπει κατ' ἀνάγκην ν' ἀναγνωρίσω ὅτι ἔχω κάποιαν ἀτέλειαν. ἀλλ' εἶνε τόσο μικρὸν πρᾶγμα!.

« — Ἀδιάφορον εἰπέτε την.

« — Αἷ λοιπόν, κύριε Μερύ, μολονότι εἶμαι ἡμε-
ρος ὡσάν ἀρνάκι, εἶμαι οὐχ ἥττον κομμάτι παράφο-
ρος . . . καὶ μάλιστα βίαιος, ἂν θέλετε. Δὲν προσέρ-
χεται ἀπὸ κακίαν, ἀλλὰ ὅταν θυμῶσω ἐδγαίνω ἀπὸ
τὰ ὅρια. Εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρησην ὀργίζομαι,
ἀνάπτω καὶ δὲν ἤξεύρω πλέον τί κάμνω. Διὰ νὰ σᾶς
ἀναφέρω ἐν παράδειγμα, σᾶς λέγω τὸ ἐξῆς· μία
ἀσήμαντος συζήτησις ἡγέρθη ἡμέραν τινὰ μεταξὺ
τοῦ πατρός μου καὶ ἐμοῦ, δὲν ἐνθυμούμαι πλέον ἐπὶ
τίνος θέματος. Ἐπειδὴ ὁ πατήρ μου μοὶ ἀντέλεγεν,
ἤρπασα ἓνα μαχαῖρι τὸ ὅποιον εὗρίσκετο ἐμπρὸς μου
καὶ τοῦ κατέφερα ἐν τραύμα, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν
ἐφόβουσα ἐν ἀκραιῇ . . . Ἐλυπήθην πολὺ, διότι
δὲν εἶχον διόλου κακὴν πρόθεσιν . . . Σᾶς ἐπαναλαμ-
θάνω ὅτι εἶμαι ἡμερος ὡσάν ἀρνάκι, καὶ ἂν ἐξαίρε-
σωμεν αὐτὰς τὰς μικρὰς παραφροὰς δὲν εὗρίσκεται
χαρὰ πλεον εὐθύς, πλεον καλοκάγαθος ἀπὸ τὸν
ιδιόν μου . . .

« Τὸν ἠκροάσθην ἀπαθῶς καὶ ἐν σιγῇ.

« — Πολὺ καλὰ, κύριε, εἶπον, ἔχετε τίποτε ἄλλο;

« — Αὐτὸ εἶναι ὅλον· βλέπετε ὅτι δὲν ἤξιζε τὸν
κίον νὰ γίνῃ λόγος . .

« Ἐστράφην τότε πρὸς τὸν ξανθόν.

« — Τώρα εἶνε ἡ σειρά σας, κύριε, τοῦ εἶπον.

« — Τὸ κατ' ἐμέ, κύριε Μερύ, ἀπήντησεν ὁ ξαν-
θός, εἶνε ἀπολύτως βέβαιον ὅτι δὲν γνωρίζω νὰ ἔχω
κανὲν ἐλάττωμα, καμμίαν ἐλλειψιν ἢ ἰδιοτροπίαν . .
Ἐγὼ δὲν ἐφρόνευσα τὸν πατέρα μου! προσέθηκε ρί-
πτων πλάγιον βλέμμα ἐπὶ τοῦ μελαγχρινοῦ, δὲν εἶ-
μαι οὔτε παράφορος οὔτε φίληρις καὶ τίποτε δὲν μου
λείπει διὰ νὰ εἶμαι τὸ τέλειον πρότυπον τοῦ φίλου·

« — Πιθανόν· ἀλλ' ἂν ἐξετάσετε καλλίτερα τὸν
ἐαυτὸν σας, ἐνδεχόμενον εἶνε ν' ἀνακαλύψετε καὶ
σεῖς καμμίαν ἐλαφρὰν ἐλλειψιν . . . Ἰσχυρίζεσθε ὅτι
εἴθετε τέλειος; τί διάβολον! . . .

« — Αἷ, αἷ! . . . καὶ διατὶ ὅχι; . Ἐν τούτοις, τώρα
τὸ συλλογίζομαι, πιθανὸν νὰ μοῦ καταλογισθῇ ὡς
ἐλάττωμα ἢ συνήθεια τὴν ὅποιαν ἔχω νὰ λησμονῶ
διαρκῶς τὰς προσκλήσεις ἢ τὰς συνεντεύξεις μου ἢ
νὰ πηγαίνω εἰς αὐτὰς πολὺ ἀργά. Ἄν ὑποσχεθῶ
νὰ ὑπάγω κάπου τὸ μεσημέρι, εἶνε σπάνιον, σπανιώ-
τατον νὰ ὑπάγω πρὸ τῆς τετάρτης ὥρας . . . ἂν ὑπάγω.
Ἡ τοιαύτη ἀνακρίβεια μοῦ μοὶ προξένησεν ἤδη με-
ρικὰς δυσαρρεσκείας· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχει λυπηρὰς
συνεπείας εἰμὴ μόνον δι' ἐμέ, καὶ ἐπειδὴ ἄλλως τε
εἶμαι ὑποχρεωτικός, εὐγενής, πρόθυμος . . .

« Ἡγέρθη.

« — Ἐχετε τίποτε ἄλλο νὰ εἰπῆτε, κύριε ξανθέ;
ἠρώτησα.

« — Ὅχι καὶ καθὼς βλέπετε δὲν ἤξιζε τὸν κύ-
πον νὰ . . .

Τότε ἐγὼ ἀνέκραξα διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς.

« — Ἐκλέγω τὸν πατροκτόνον!

Θορυβῶδης καὶ γενικὸς γέλως ὑπεδέχθη ἐν τῇ αἰ-
θούσῃ τοῦ κ. X* τὸ τελικὸν αὐτὸ λόγιον. Ταυτοχρό-
νως εἰσῆλθε καὶ ὁ καθυστερῶν συνδαιτυμὼν, ὅστις
ἐδικαιολογήθη ὅπως ἡδύνατο, μετ' ὀλίγον δὲ ὁ οἰκ-
νός ἀνοίγων καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας τοῦ ἐστι-
ατορίου ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἐτοιμον.

Ἡ κόμησσαι ἔσπευσεν νὰ λάβῃ τὸν βραχίονα τοῦ
Μερύ.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν αὐτῷ κρυφίως.
(Elic Berthet)

X.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ

Ἀλφρέδου Ι. Στιβένς

Γλυκὰ τὸ χάραγμα τὴν ἐξυπνοῦσαν
Πουλιῶν λαλήματα μέσ' ἔς τὰ κλαριά,
Τὰ δυὸ τὰ μάτια της φεγγαβολλοῦσαν
Ὡσάν τὰ νιόκοπα χρυσὰ φλουριά.

Ἦταν ἡμέριμνη κορασιδοῦλα
Τὰ πρῶτα χρόνια της τὰ τρυφερά,
Τὰ κοῖνα ἐξάνοιγε τὴν κάθε αἰγούλα
Πίσω ἀπ' τὰ τζάμια της ὅλο χαρά.

Ὡσάν τὸ μάρμαρο λευκὴ—καὶ κρύα
Ὡσάν τὸ κρυστάλλο γλυκὸ νερό,
Ἔχυνε ἀσύγκριτη γλυκεῖα μαγεῖα
Τ' ὀμορφὸ σῶμά της τὸ λυγρό.

Μὲ τ' ἄσπρα χέρια της ἔκοψτε ῥόδα,
Μὲ χάρι τὰκροῦε μέσ' ἔς τὴν ποδιά,
Ἦ πλάσι γύρω της ἐγλυκοκυῶδα,
Κ' ἐδροσοστάλαξαν μύρια κλαδιά.

Τὸ γλυκοχάραγμα τώρα ἔς τὴ δύσι
Τὸ ψάλλω ὁ δυστυχὸς πονετικά . . .
Κι' ὁ κύκνος ἐρημιὸς πρὶν ξεψυχῆσθαι
Λέει τὰ τραγούδια του τὰ πλεῖο γλυκὰ.

Θυμούμαι ποῦ ἔτρεμαν τὰ δυὸ μου χεῖλια
Ὅταν μονάχη της ἦθε τὴν βοῶ
Σὲ μιὰ ὀλοφούντωτη ψηλὴ βανίλια
Ποῦ ἐκαθεφτίζετο μέσ' ἔς τὸ νερό.

Σιγὰ της μ' ἔδερνε· κ' ἐγὼ δὲν ξέρω,
Σὰν κατὶ ἀπόκρυφον γλυκὸ γλυκὸ
Κρυφὰ αἰθανόμουναι πῶς ὑποφῆρω,
Μὰ ἐκείνη ἐξάνοιγε τὸ μυστικό.

Μι' αὐγὴ τῆς ἐπλέξα μικρὸ στεφάνι
Ὅλο ἀπ' ἀγιόκλημα κι' ἀπὸ μερτιά·
Στὰ δυὸ τὰ χέρια της μὲ μιὰ τὸ πιάνει
Μοῦ ῥίχνει ἀνέκφραστη γλυκεῖα ματιά . . .

Ἐζῆσα κ' ἐζῆσα χρόνια καὶ χρόνια
Μ' ἀγάπην ὀλόθερμην καὶ μὲ φιλί . . .
Τώρα τὴν ἀνοίξι σκεπάσαν χρόνια
Κ' ἡ ἀγάπη ἐπέταξε δὴν τὸ πουλί.